

overskrift »Køb en dommer« satte fokus på, at dommere i kraft af deres bijob i forskellige voldgiftssager havde en direkte økonomisk relation til diverse firmaer og advokater, samt at denne skjulte forbindelse mellem aktørerne i de danske retssale kunne, i hvert fald teoretisk, påvirke habiliteten og have en betydning for sagsbehandlingen ved retterne.

I det årti, der er gået siden, har den danske dommerstand efter vores opfattelse udvist en manglende forståelse for problemet og dets omfang. Meget få skridt er der kun her til sidst blevet taget for at løse problemerne. Faktisk var det jo sådan, at fra 1993 til 1997 skete der en fordobling af dommernes biindtægter.

Da Jyllands-Posten i 1997 satte fokus på problemet, afviste Højesteret at medvirke til at give oplysninger om det. Alle ventede, at der kom en ordening med den nye Domstolsstyrelse, eller for at sige det med retspræsident Claus Larsens ord: »Kritikerne holder sig tilbage med at kommentere dommernes bijob og arbejdsindsats, fordi de lige vil se, hvordan Domstolsstyrelsen og Præsidentrådet får ryddet op.«

Men Præsidentrådet og Domstolsstyrelsen har ikke ryddet op, og det svar, der ligger til Retsudvalget skrevet af præsidenten for Højesteret, giver heller ikke anledning til at tro, at det vil ske i fornødent omfang. I et svar til mig fra den 16. februar 2000 har justitsministeren oplyst, at Præsidentrådet ikke en eneste gang har fundet anledning til at bede en dommer om ikke at tage et bestemt job. Det lyder ikke ligefrem som den store oprydning.

Vi kan selvfølgelig prøve at gentage det samme spørgsmål, men det er der vel næppe nogen grund til at ulejliges for mange med, da svaret formentlig vil blive det samme, og derfor må vi konstatere, at tiden for frivillige ordninger er ved at løbe ud, og vi må ty til lovregulering.

Hvis jeg skal være helt ærlig, og det skal man vel herfra, så vil jeg sige, at Enhedslisten måske ikke har helt 110 pct. ubetinget tillid til dommernes evne til at vurdere deres egne bijob. Vi kan have tillid til dem i andre sammenhænge, men ikke til deres evne til at vurdere deres egne bijob i lyset af de summer og beløb, der står på spil. I 1997 var det 95 pct. af den normale løn, den seneste undersøgelse viser 80 pct.; det er enormt store beløb, vi snakker om her.

Men selv om vi havde denne her tillid, så er det afgørende, at domstolene ikke bare erklærer sig habile, men også, at de synes habile i almindeligt omdømme, og det er efter vores opfattelse

et faktum, at omfanget af bijobbene er så stort og koncentreret, især i Højesteret og hos ganske få personer, at det ikke er med til at skabe den fornødne respekt for og tillid til domstolene og værne om dommernes omdømme i den bredere offentlighed.

Til at belyse det her problem vil jeg under udvalgsbehandlingen anmode justitsministeren om at oplyse, om der er eksempler på, at højesteretsdommere er blevet udpeget til bijob af advokater, som har mødt i sager ved Højesteret, hvor pågældende dommer har dømt.

Hvis det viser sig, at der er en række tilfælde, hvor der er en sådan sammenhæng, så burde det jo få alle til at erkende, at der er et behov for at regulere det her område. Spørgsmålet er bare, om vi kan få de oplysninger, eller om der her er tale om lukket land.

Til sidst vil jeg understrege, at vi ikke er tilhængere af et totalt forbud mod bijob til dommere. Der er og kan være brug for, at dommere udfører en række offentlige hverv og bijob. Dommere skal jo også af og til have lidt frisk luft i andre omgivelser, være blandt et andet publikum og høste erfaringer fra andre sider af menneskelivet. Vi er også tilhængere af dommerundersøgelser, og vi synes også, at dommere skal have mulighed for at holde foredrag og skrive en bog og også mod betaling.

Men det, vi foreslår, er et loft over bijobbene, hvor vi kan diskutere den præcise procentsats, og en bedre fordeling af bijobbene. Det er klart, at den løsning her selvfølgelig også vil betyde, at det problem, der er med, at nogle enkelte har utrolig mange job inden for det her område, vil blive reduceret.

Jeg er glad for, at Kristeligt Folkeparti, Dansk Folkeparti, og nu ved jeg ikke, om jeg skal tage Frihed 2000 med, men i sidste ende også Frihed 2000 var så positive over for forslaget, at de vil stemme for det, men jeg er også glad for de meldinger, der kom fra Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre, fordi der jo derfra klart blev sagt og bekræftet på min direkte forespørgsel, at den måde, det kører på i dag, kunne ikke fortsætte, at det var et problem, som skal løses. Man ønsker så fra Socialdemokratiet og De Radikale med denne her debat bl.a., det blev jo også sagt, at sende et signal til Højesteret, og så ønsker man, at Højesteret selv tager hånd om det.

Vi får se, om den optimisme holder, men hvis ikke den gør det, så opfatter vi det i hvert fald som et positivt tilsagn om, at når vi så på et senere tidspunkt kommer tilbage, så vil det ikke